

Chương thứ 34

CHÂN TƯỚNG ĐÃ RÕ

Tiêu Thập Nhất Lang ngẩng đầu lên, lập tức thấy gương mặt của Liên Thành Bích.

Gương mặt của Liên Thành Bích không lộ vẻ diễu cợt, cũng không lộ vẻ thương hại, chỉ có một thứ cảm giác đồng tình và thông cảm thật ôn nhu mà vĩ đại.

Y dùng bàn tay kia dìu Tiêu Thập Nhất Lang dậy, nói:

- Đi, mình đi uống rượu.

Rượu, mùi vị ra sao?

Chỉ e rằng chính Tiêu Thập Nhất Lang cũng phân biệt không ra mùi vị ra sao, y uống nhanh quá mà cũng nhiều quá.

Liên Thành Bích đang nhìn y uống, nhìn một hồi lâu, bỗng nhiên nói:

- Tửu lượng của ông hình như lại tiến thêm một tầng.

Tiêu Thập Nhất Lang nâng ly lên, uống cạn.

Liên Thành Bích hỏi:

- Mỗi ngày ông phải uống bao nhiêu?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Càng nhiều càng tốt.

Liên Thành Bích hỏi:

- Ba vò có đủ không?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đại khái.

Liên Thành Bích nói:

- Lúc trước mình không thể gọi là bạn bè, nhưng bây giờ chuyện quá khứ cũng đã qua, bây giờ ...

Y thở ra một hơi dài nói:

- Bây giờ đáng lý ra tôi phải bồi bạn với ông hai ngày, nhưng tôi không đi không được, tôi chỉ có thể để lại đây một trăm vò rượu cho ông, để ông hoan lạc một tháng, một tháng sau, tôi sẽ lại thăm ông.

Tiêu Thập Nhất Lang lập tức lại nâng ly lên, uống cạn, bỗng nhiên nước mắt của y rơi xuống, rơi lã chã vào trong ly rượu không.

Đã ai thấy Tiêu Thập Nhất Lang rơi nước mắt bao giờ chưa nhỉ? Chưa có ai.

Lại có ai tin được Tiêu Thập Nhất Lang vì trăm vò rượu mà rơi nước mắt? Chưa có ai.

Tiêu Thập Nhất Lang trước giờ thà rơi máu, cũng không chịu rơi nước mắt. Có điều bây giờ, nước mắt của y đang chảy ra.

Liên Thành Bích nhìn nước mắt của y rơi xuống trên gương mặt còn chưa lau sạch sẽ, lại thở ra một hơi thật dài:

- Ông ...

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên ngắt lời y:

- Lúc trước chúng ta không hẳn là bạn bè, nhưng bây giờ chúng ta là bạn bè.

Liên Thành Bích nhìn y, một hồi thật lâu, mới chậm chậm nói từng tiếng một:

- Bây giờ chúng ta đã thành bạn bè thật sao?

Tiêu Thập Nhất Lang đang gật đầu.

Liên Thành Bích hỏi:

- Ông roi nước mắt, có phải vì cảm kích tôi không?

Tiêu Thập Nhất Lang không thể phủ nhận.

Liên Thành Bích bỗng nhiên bật cười, nụ cười thật kỳ quái.

Y vừa cười, vừa đưa thanh Cát Lộc Dao lại trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang, nói:

- Đây là thanh đao của ông, vẫn trở lại là của ông.

Tiêu Thập Nhất Lang cúi đầu, nhìn vào vỏ đao vừa cũ kỹ vừa cổ nhả, một hồi thật lâu, mới lẩm bẩm:

- Đao vẫn còn là đao? Còn mình? Mình đã biến thành thứ gì rồi nhỉ?

Liên Thành Bích nhìn y dăm dăm, một hồi thật lâu, bỗng nhiên nói:

- Ông có biết tại sao ông biến ra như thế này không?

Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Liên Thành Bích nói:

- Ông không biết được, nhất định không thể biết được, bởi vì ...

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Bởi vì sao?

Liên Thành Bích nói:

- Bởi vì chân chính biết được bí mật ấy chỉ có một người.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ai?

Liên Thành Bích nói:

- Một người ông không bao giờ tưởng tượng ra.

Tiêu Thập Nhất Lang lại hỏi lần nữa:

- Ai?

Liên Thành Bích nói:

- Tôi.

Câu đó vừa nói ra, cặp mắt của y bỗng biến thành sắc bén như lưỡi đao, bàn tay của y gần mạch môn của Tiêu Thập Nhất Lang dưới năm tấc.

Y đã chuẩn bị ứng phó mọi chuyện có thể xảy ra.

Nào ngờ Tiêu Thập Nhất Lang chẳng có tí phản ứng nào.

Liên Thành Bích nói:

- Ông biến ra hình dạng thế này, đều là do tôi hại ông.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng chẳng có tí phản ứng nào. Người của y hình như đã biến ra tê liệt.

Liên Thành Bích nhìn y, đồng tử này giờ vẫn thu nhỏ lại, nói:

- Ông có biết ai mới chân chính là Thiên Tông chủ nhân không?

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang trống lỗng, y ngơ ngác nói:

- Ông ...

Liên Thành Bích nói:

- Đúng vậy, chính là tôi, bao nhiêu kế hoạch nhất thiết, đều do một mình tôi nghĩ ra đấy.

Câu nói ấy đáng lý ra là một cây kim, có điều, bất kỳ bao nhiêu cây kim nhọn, đâm trên người của Tiêu Thập Nhất Lang, y đều không phản ứng gì cả.

Trên đời này, hình như không có chuyện gì có thể làm thương tổn được y, có phải vì y đã hoàn toàn mất đi cái tình cảm của một con người?

Liên Thành Bích nói:

- Cái hôm các người quyết chiến với nhau, tôi cũng có lại Sát Nhân Nham, lúc Tiêu Dao Hâu nhảy xuống vực, chính mắt tôi cũng trông thấy, ông đem Băng Băng đi rồi, tôi bèn tìm cách xuống vực xem ra sao.

Tiêu Thập Nhất Lang nhin không nổi hỏi:

- Tại sao?

Liên Thành Bích đáp:

- Bởi vì, tôi biết y không dễ dàng gì chết như vậy, trên đời này, nếu quả có người có hai mạng sống, người đó chính là y.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Lúc ông xuống đó, y quả thật chưa chết sao?

Liên Thành Bích đáp:

- Chưa chết.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ông muốn cứu y?

Liên Thành Bích cười lên một tiếng nói:

- Tôi muốn cứu, không phải là y, mà là bí mật của y.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Bí mật?

Liên Thành Bích đáp:

- Mỗi người đều có bí mật, bí mật của một hạng người như y, không chỉ là một bảo tàng thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Bí mật của y, cũng chính là bí mật của Thiên Tông?

Liên Thành Bích đáp:

- Đúng vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Y đem bí mật ra thổ lộ cho ông?

Liên Thành Bích đáp:

- Đúng vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Y chưa chết, tại sao lại đem bí mật nói cho ông biết?

Liên Thành Bích đáp:

- Bởi vì y không thể không nói.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao?

Liên Thành Bích thở ra, nói:

- Thật tình ông biến đổi quá, biến thành ra ngu xuẩn, đáng lý ra ông không nên hỏi như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn chưa hiểu.

Liên Thành Bích nói:

- Bởi vì, ông cũng nên nghĩ rằng, nếu y không nói, y chỉ còn nước chết.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Y nói xong rồi sao?

Liên Thành Bích lại thở ra, nói:

- Ông cũng không nên hỏi câu đó, đương nhiên là chết nhanh nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang bật cười, y cười như một tên ngốc.

Liên Thành Bích nói:

- Tôi biết bí mật của y xong, lập tức trùng tân lại tổ chức Thiên Tông, chỉ tiếc, trong Thiên Tông còn có người không chịu nghe theo mệnh lệnh của tôi, do đó, tôi bèn cố ý để cho họ xuất hiện trước mặt ông và Băng Băng, tôi biết Băng Băng nhất định sẽ bảo ông giết bọn họ.

Y cười một tiếng, nói tiếp:

- Đấy vốn là kế tá đao sát nhân (mượn đao giết người), nhất thạch nhị điều (một hòn đá trúng hai con chim).

Tiêu Thập Nhất Lang đang nghe.

Liên Thành Bích nói:

- Tôi vốn có rất nhiều cơ hội giết ông, chắc ông cũng đã biết.

Tiêu Thập Nhất Lang thừa nhận.

Liên Thành Bích nói:

- Ông có biết tại sao tôi cứ mãi còn không chịu động thủ?

Tiêu Thập Nhất Lang lắc đầu.

Liên Thành Bích nói:

- Bởi vì, tôi muốn để cho ông sống đó mà còn khổ hơn chết, tôi muốn hủy diệt ông tới đa, tôi muốn để cho mọi người ai ai cũng tuyệt vọng về ông, ai ai cũng cho ông là một tên súc sinh hết thuốc chữa.

Nói đến đây, gương mặt trắng bệch của y, vì hưng phấn mà nhăn nhúm lại, ánh mắt lộ đầy vẻ bi phẫn và thống khổ.

Bởi vì, y lại nghĩ đến Thảm Bích Quân.

Y muốn đoạt lại, không những chỉ là người của Thảm Bích Quân, mà luôn cả trái tim nàng.

Y nhất định để cho Thảm Bích Quân cũng tuyệt vọng về Tiêu Thập Nhất Lang.

Vì muốn đạt mục đích, y đã không tiếc hy sinh tất cả mọi thứ.

Y yêu Thảm Bích Quân, yêu quá sâu xa, vì vậy, y hận Tiêu Thập Nhất Lang, cũng hận sâu xa.

Chỉ có hận thù từ tình yêu biến ra, mới mãnh liệt, đáng sợ như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang lại bắt đầu uống rượu.

Bao nhiêu đó rượu, đáng lý ra phải đủ làm cho y mất đi cảm giác, có điều bây giờ, ánh mắt của y đang lộ đầy vẻ thông khô.

Không những là thông khô, còn là sợ hãi.

Không chừng, y không sợ con người của Liên Thành Bích, mà là sợ cái thứ cừu hận đó.

Liên Thành Bích nói:

- Tôi đã dùng đủ mọi cách, để cho thanh danh, tiền bạc, địa vị của ông lên đến tột cùng, sau đó sẽ cho ông rớt xuống, lợi dụng ông làm công cụ, thay thế tôi diệt mấy tên phản đồ, hai điểm này, chắc ông đã nghĩ thông suốt.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi ...

Liên Thành Bích nói:

- Tôi còn tính để ông lên Bát Tiên thuyền, thay thế tôi giết mấy tên phản đồ cuối cùng, chỉ có kế hoạch lần đó là tôi không hoàn toàn thành công.

Y cười lên một tiếng nói tiếp:

- Có điều, đến lúc đó, trên đời này chẳng còn ai, chẳng còn chuyện gì cản trở được tôi, dù ông không đi, tôi cũng tự mình làm được thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vì vậy, ông cố ý để cho tôi hụt cơ hội, bởi vì, ông cảm thấy mình động thủ thì dễ dàng hơn.

Liên Thành Bích nói:

- Quả thật tôi thích tự mình làm hơn, bất cứ chuyện gì cũng vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tên mù ấy, cũng là ông cải trang?

Liên Thành Bích nói:

- Tôi muốn để cho ông cảm thấy sai lầm, nghĩ rằng tên mù ấy là Tiêu Dao Hài, nghĩ rằng y vẫn chưa chết.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao?

Liên Thành Bích nói:

- Bởi vì, tôi muốn đổ hết trách nhiệm vào người Băng Băng.

Tiêu Thập Nhất Lang cúi đầu buồn rầu nói:

- Băng Băng ... Băng Băng ... cô ấy thật là một đứa bé đáng thương.

Liên Thành Bích nói:

- Sau khi kế hoạch thành công rồi, Băng Băng và Tiêu Dao Hài có thể chết đi thật, trên đời này sẽ không ai biết được bí mật của tôi, lại càng không ai biết được tôi chính là Thiên Tông chủ nhân, do đó, tôi vẫn như lúc trước, là Liên Thành Bích, một hòn ngọc không tỳ vết, một tay hiệp nghĩa vô song.

Tiêu Thập Nhất Lang đã say ngất, đã say không muốn ngồi dậy nổi. Có điều, y vẫn còn một câu hỏi chót, không hỏi không được.

Y lấy hết sức bình sinh, đứng thẳng người dậy, lớn tiếng hỏi:

- Tại sao ông đem chuyện này nói cho tôi biết?

Liên Thành Bích nói:

- Bởi vì, tôi muốn để cho ông thông khổ, tôi muốn để ông tự mình thấy, mình là một tên ngốc không còn thuốc chữa.

Gương mặt y lại lộ ra nụ cười ôn nhu vẫn nhẽ.

Y mỉm cười đứng dậy, vỗ vào vai Tiêu Thập Nhất Lang mấy cái, nói:

- Bây giờ tôi phải đi đây, một trăm vò rượu ấy, tôi vẫn để đó cho ông, có điều ông phải nên nhớ rõ, đây không chừng là liều thuốc cuối cùng trong đời của ông, uống xong hết trăm vò ấy, ông làm sao còn sống nổi trên đời này?

Y không đợi Tiêu Thập Nhất Lang trả lời, đã đi ra khỏi phòng, y vừa ra khỏi cửa Tiêu Thập Nhất Lang đã ngã âm xuống.

Vô Cầu sơn trang vẫn nguy nga như ngày nào, sừng sững trong dãy núi, sừng sững trong lòng thế nhân.

Liên Thành Bích sải bước nhẹ nhàng qua vườn hoa, cả người cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Trước giờ y chưa bao giờ khoan khoái như vậy, không những vì những hy sinh bao nhiêu năm nay bây giờ đã được bồi thường, quan trọng nhất là, y không dùng một chút vũ lực nào, không cần dựa vào kiếm thuật võ công, mà đã đánh bại triệt để một người nổi danh thiên hạ là Tiêu Thập Nhất Lang, không những vậy, còn đánh bại đến thảm thiết, đến buồn cười.

Ít nhất, y cũng chứng minh được một điều, ôm một đồng võ công tuyệt thế trong người không nhất định là một người mạnh, mà đầu óc trí tuệ, kế hoạch chu mật mới là thứ đáng giá để tranh hùng vũ lâm.

Không phải sao? Tiêu Thập Nhất Lang anh hùng như vậy, bây giờ lại biến thành một con chó đói.

Một con chó hoang ghẻ lở, không có lấy một cái chuồng để nằm.

Liên Thành Bích muốn cười lớn, cái thắng lợi này thật tình tuy không đến dễ dàng, nhưng y rốt cuộc đã đạt tới mục đích.

Y lẳng lặng tiến hành kế hoạch vĩ đại đó, lẳng lặng chịu đựng tất cả những thống khổ đả kích ở bên ngoài cũng như trong tâm linh ... kể cả tài sản, người vợ yêu quý nhất, bây giờ, tất cả mọi thứ lại trở về trong tay mình.

Trừ Thảm Bích Quân.

Y tin là Thảm Bích Quân đã đâm đầu xuống sông chết rồi, nếu không, nàng nhất định sẽ trở về lại vòng tay của mình.

Chết mất Thảm Bích Quân, nhưng hũy được Tiêu Thập Nhất Lang, có được có mất, xem ra vẫn còn có lời.

Thiên nhai hà xứ vô phương thảo, trên đời sẽ có những người đàn bà tốt đẹp hơn Thảm Bích Quân, nhưng sẽ không có một người thứ hai như Tiêu Thập Nhất Lang.

Đại sảnh im lặng, đèn đuốc sáng trưng.

Cây kiếm làm bằng vàng ròng, vẫn còn lấp lánh dưới ánh đèn.

Ánh mắt của Liên Thành Bích cũng phóng ra tia sáng dị dạng.

Từ đây về sau, Vô Cầu sơn trang sẽ vĩnh viễn trở thành tượng trưng của nhân nghĩa trong lòng mọi người, ba chữ Liên Thành Bích, cũng sẽ lưu truyền bất hủ, trở thành hiệp sĩ trong hiệp sĩ, anh hùng trong anh hùng.

Không ai biết được Liên Thành Bích mới chân chính là Thiên Tông đời thứ hai, bí mật này sẽ theo Tiêu Thập Nhất Lang tan biến vào hư không, vĩnh viễn không có lúc sẽ bị phát giác. Vô Cầu sơn trang vĩnh viễn vẫn là hòn ngọc không tỳ vết, sẽ được hậu thế đời đời tôn sùng kính ngưỡng.

Liên Thành Bích cười đắc ý.

Trong một khoảnh khắc, y mới quả thật xác định mình là kẻ thắng, bao nhiêu năm nhẫn nại, nhục nhã, hôm nay rốt cuộc mới được bồi thường.

Y bỗng nhiên có một cảm giác sung sướng như bớt đi một gánh nặng, bất giác y lại vỗ về thanh kim kiếm.

Thanh kiếm thì lạnh băng, nhưng trái tim của y thì nóng hổi muốn nuốt chín cả đầu một con bò.

Ngón tay nóng hổi của y chạm nhẹ vào thân kiếm, cho y một cảm giác mát mẻ.

Bây giờ y quá hưng phấn, y cần phải làm nguội bớt tình cảm trong lòng cho trở lại bình tĩnh một chút ...

Bỗng nhiên, y ngẩn người ra.

Trên thân kiếm vốn có khắc bốn chữ:

- Hiệp nghĩa vô song. (Hiệp nghĩa không có hai)

Bây giờ, vẫn là bốn chữ đó.

Nhưng thứ tự có chỗ điên đảo, biến thành:

- Hiệp nghĩa song vô. (Hiệp nghĩa cả hai đều không có)

Bốn chữ ca tụng, vốn là do phụ lão nơi đây tụ họp nhau lại làm lấy.

Bây giờ, vẫn còn có tên họ người tặng.

Chỉ có điều, tên họ cũng đã đổi, biến thành:

- Đại đạo Tiêu Thập Nhất Lang kính tặng.

Thanh kim kiếm vẫn là thanh kim kiếm đó, trừ những chữ khắc ra, tuyệt không có gì khác thay đổi.

Những chữ khắc trên kiếm lúc trước, đã bị người ta dùng một loại Đại Lực Kim Cương Chỉ phá đi, rồi thay vào đó những hàng chữ này.

Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, còn ai làm được chuyện đó?

Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, còn ai có được công lực như vậy?

Có điều, không phải Tiêu Thập Nhất Lang đã bị tiêu hủy triệt để rồi hay sao?

Không lẽ tất cả mọi thứ đều là xếp đặt hay sao?

Liên Thành Bích bỗng cảm thấy trái tim mình chìm xuống, chìm xuống, hình như đang trong mùa xuân bị rớt vào một hầm băng tuyết.

Một luồng khí lạnh không thể hình dung được, chạy quanh khắp người y.

Người và tim đều lạnh cả, lạnh muốn đông cứng cả mười con bò.

Thanh kim kiếm rớt xuống dưới đất, làm thành một tiếng động chói tai.

Liên Thành Bích hít vào một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra, y bỗng lớn tiếng gọi:

- Người đâu!

Người lại, lại ngay lập tức.

Gương mặt của Liên Thành Bích đã trở lại bình tĩnh, y nói từng tiếng một:

- Đốt lò trầm, sửa soạn nước tắm, bày tiệc, gọi nhạc công!

Trầm hương, nước thơm, yến tiệc, cổ nhạc, có phải thật sự làm người ta bình tĩnh tâm hồn không?

Người ta phải trả một giá bao nhiêu mới lấy được một tâm tư bình tĩnh?

Liên Thành Bích xâm mình vào trong nước ấm, nhưng y vẫn còn thấy mình lạnh lắm.

Trước giờ, y chưa hề thật sự bị ai đánh ngã, y không phải là người dễ dàng bị đánh ngã.

Có điều, lúc này trong lòng y có cảm giác đó.

Nguyện vọng một đời của y, là tiêu hủy Tiêu Thập Nhất Lang triệt để.

Y muốn nhìn sinh mệnh và linh hồn của Tiêu Thập Nhất Lang, toàn bộ hũy diệt trong tay y.

Nhưng bây giờ, y bỗng nhiên phát hiện ra, cái mà y hũy diệt, chẳng qua là nguyện vọng của chính mình thể thôi.

Y bỗng nhiên phát giác ra, mình rất buồn cười.

Y muốn cười, cười lớn lên thống khoái.

Y cười thật, đứng dậy cười lớn lên, trần truồng đứng dậy, bước ra đại sảnh.

Trong đại sảnh, đèn đuốc sáng trưng, nhạc tấu du dương.

Y trần truồng thân hình, đi tới những cặp ca kỹ đang nhảy múa.

Y nhất định phải hết sức thả tung mình ra.

Bởi vì y biết, giây phút tới hậu rớt cuộc đã đến.

Không phải Tiêu Thập Nhất Lang ngã xuống, thì phải là y, không có một chọn lựa nào khác.

Hồng Tân tử lâu.

Trong Hồng Tân tử lâu cũng có đèn đuốc sáng trưng, cũng có ca nhạc, có ca kỹ.

Tiêu Thập Nhất Lang hình như cũng đang hết sức thả tung mình ra.

Trên bàn có ly, trong ly có rượu.

Trong lòng của Tiêu Thập Nhất Lang không còn rượu.

Y nhìn Liên Thành Bích bước vào, Liên Thành Bích cũng đang nhìn y, cặp mắt của hai người đều trầm tĩnh như nhau.

Tại một khoảnh khắc đó, trong lòng hai người đồng thời có một cảm giác rất kỳ dị, hình như đang nhìn chính mình.

Trong ánh mắt của họ, trong chỗ sâu kín nhất trong linh hồn, trong chỗ bí mật nhất của sinh mệnh, có phải bọn họ đều rất giống nhau?

Tại sao bọn họ cùng yêu một người?

Tại sao cùng yêu một cách sâu xa như vậy?

Không một lời.

Không tiếng nói.

Hai người cứ thế mà đứng yên nhìn nhau.

Không chừng đến bây giờ, Liên Thành Bích mới thật sự nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang không thể là một người có thể bị rượu hủy diệt.

Rượu chỉ bất quá là công cụ của y.

Trên bàn có ly, trong ly có rượu.

Liên Thành Bích bỗng nhiên nâng ly lên uống cạn nói:

- Rượu ngon.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Rượu ngon thật.

Liên Thành Bích nói:

- Rượu làm giùm cho ông bao nhiêu chuyện.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đúng.

Liên Thành Bích nói:

- Vì vậy, ông biết tôi nhất định sẽ lại?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đúng.

Liên Thành Bích nói:

- Không chừng chúng ta đều biết, ngày hôm nay sớm muộn gì cũng sẽ tới.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đúng.

Liên Thành Bích bật cười.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng bật cười.

Liên Thành Bích nói:

- Mời.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Mời.

Bọn họ mỉm cười bước ra ngoài.

Tịch dương vẫn diễm lệ như lúc nào, nhưng gió đã có vẻ lạnh lắm.

Lạnh cũng như cái mỉm cười của bọn họ.

Lá rụng thê lương.

Lá rụng thê lương xuống mặt đường dài.

Mặt đường dài tịch liêu.

Tịch dương chiếu trên hang núi.

Lá vàng khắp núi non, đỏ hồng như lửa.

Ánh mắt của Liên Thành Bích tựa như lửa cháy, nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.

Nhìn thanh đao vang danh thiên hạ.

Trên đời này không có thanh đao nào sắc bén bằng Cát Lộc Đao.

Trên đời này cũng không có người nào có thể sử thứ đao pháp đáng sợ ấy của Tiêu Thập Nhất Lang.

Đây là chuyện trong vũ lâm không ai không biết.

Liên Thành Bích tự nhiên cũng biết rất rõ ràng.

Mà bây giờ, thanh đao sắc bén ấy, đang nằm trong tay của Tiêu Thập Nhất Lang.

Bất kể là ai, đối diện với một đối thủ như vậy, không khỏi có cảm giác kinh khủng, nhưng Liên Thành Bích nhất định không thể.

Bởi vì lòng y đầy tự tin.

Từ lâu lắm rồi, y đã có lòng tin như vậy, y tin rằng trên thế gian này, không ai thắng nổi kiếm pháp của y.

Tiêu Thập Nhất Lang là người, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Do đó y rất trấn định.

Y nhìn chăm chăm vào Tiêu Thập Nhất Lang, chẳng qua y chỉ muốn nhìn cho rõ biểu tình của Tiêu Thập Nhất Lang trước khi chết.

Ánh tịch dương còn sót lại cuối cùng chiếu trên thanh Cát Lộc đao, đao quang lóng lánh trong mắt của Tiêu Thập Nhất Lang.

Liên Thành Bích phát hiện ra trong ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang, có một tia sáng thật thần kỳ, không thể hình dung, không thể có trong vòm trời này.

Chính ngay lúc đó, lòng tin của Liên Thành Bích bỗng nhiên như băng tuyết bày ra trong ánh nắng mùa xuân, bắt đầu rã ra, tan ra.

Y bỗng nhiên cảm thấy một nỗi sợ hãi thật thần kỳ, không thể hình dung, không thể có được trong vòm trời này.

Nỗi sợ hãi của y vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt như ánh đao.

Cùng trong một khoảnh khắc đó, Tiêu Thập Nhất Lang làm một chuyện không ai có thể tưởng tượng được bao giờ.

Tiêu Thập Nhất Lang buông thanh đao của y ra.

Thả thanh Cát Lộc đao xuống.

Buông thả thanh đao thần kỳ, không thể hình dung, không thể có được trong vòm trời này.

Thả ra trước mặt Liên Thành Bích.

Thả ra xuống nơi Liên Thành Bích thò tay là lấy được.

Sau đó, không còn ánh tịch dương đâu, đao quang không còn thấy đâu, Tiêu Thập Nhất Lang cũng không thấy đâu.

Bởi vì, trong ánh mắt của Liên Thành Bích đã không có Tiêu Thập Nhất Lang, cũng không có sợ hãi.

Nhưng, y cũng không có lòng tin.

Đức tin, tuy là yếu tố để khắc địch chế thắng, nhưng đối với một kẻ thắng lợi, đức tin không còn trọng yếu.

Bởi vì y đã đạt được thắng lợi rồi.

Mùi vị của thắng lợi ra sao nhỉ?

Là đầy đủ, là thích kích; là sung sướng, là không hư.

Một thứ không hư, chỉ có kẻ thắng lợi mới hiểu nổi.

Một thứ không hư "cao xử bất thắng hàn" (trên cao không chịu nổi lạnh).

Chính trong một khoảnh khắc sắc bén như lưỡi đao, nhọn như mũi đao, nhanh như ánh đao, Liên Thành Bích bỗng nhiên cảm thấy cái thứ không hư đó.

Cái thứ không hư còn đáng sợ hơn kinh khủng.

Y chỉ thấy thanh Cát Lộ Đao.

Y chỉ thấy thanh Cát Lộ đao y có thể thò tay ra là lấy được.

Y không thấy Tiêu Thập Nhất Lang.

Y cũng không hề nghĩ rằng, cái đáng sợ chân chính không phải thanh đao ấy.

Đáng sợ chân chính là Tiêu Thập Nhất Lang.

Một Tiêu Thập Nhất Lang thần kỳ, không thể hình dung, không thể có được trong vòm trời này.

Đêm.

Ánh tịch dương quả thật đã biến mất.

Tiêu Thập Nhất Lang quả thật đã biến mất.

Đợi đến lúc Liên Thành Bích muốn tìm Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang đã mất dạng trong màn đêm.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng dung hòa nhập thành một thể vào màn đêm bao trùm mọi chuyện, mọi thứ trên đời này.

Bất cứ ai cũng biết, bóng tối ghê gớm làm sao.

Không có gì ghê gớm bằng bóng tối.

Bởi vì bóng tối biểu hiện cho sự hãi sợ của con người trước những điều chưa biết được.

Bây giờ bản thân của Tiêu Thập Nhất Lang chính là bóng tối.

Bóng tối.

Trước mặt của Liên Thành Bích chỉ có bóng tối.

Cái lúc tối tăm nhất trong đời của y, chính là khoảnh khắc này.

Sau đó, y bỗng nghe một tiếng động thật kỳ quái.

Y nghe thấy một thứ tiếng động thần kỳ, không thể hình dung, chỉ có mình y nghe mới cảm thấy muôn nồn mửa.

Y nghe thấy xương cốt của mình đang gãy vụn ra.

Trăng.

Đêm nay có trăng.

Sao.

Đêm nay có sao.

Đêm nay là đêm nào.

Ánh sao, ánh trăng chiếu trên gương mặt của Liên Thành Bích, gương mặt của Liên Thành Bích trắng bệch như trăng sao đêm nay.

Gương mặt của Liên Thành Bích trắng bệch như cặp mắt của Tiêu Thập Nhất Lang.

Không ai hình dung ra được ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang, cũng không ai hình dung ra được ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang trong lúc này.

Không ai hình dung ra, cũng không ai biết được, lúc này biểu tình trên gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang là đầy đủ, thích khích, là sung sướng, hay là không hư.

Có ai biết được cái ý nghĩa không hư ấy ra làm sao?

Có ai biết được cái không hư ấy không hư ra làm sao?

Có ai biết được tâm tình của Tiêu Thập Nhất Lang bây giờ ra sao?

Không ai hiểu được tâm tình của Tiêu Thập Nhất Lang bây giờ.

Không ai hiểu được Tiêu Thập Nhất Lang bây giờ đang nghĩ gì.

Y đang nghĩ đến mây trắng, tới nước mắt, tới sườn núi dưới áng mây trắng, tới bến sông nước chảy, tới những lời thì thầm mật ngọt của sườn núi, tới nhu tình của bến sông, có điều, mỗi người ai cũng nghĩ ra được, đây là nhu tình của ai, lời mật ngọt của ai, thống khổ và đau lòng thế nào, tại sao trong cái nhu tình mật ngọt ấy phải có bấy nhiêu thống khổ và đau thương?

Tại sao cái giá phải trả vĩnh viễn sẽ không được bồi thường lại gì cả? Trong tay của y không còn thanh Cát Lộc đao.

Chân chính giết được người, không phải là thanh Cát Lộc đao, mà là thanh đao không nhìn thấy được. Bây giờ y lại buông thanh đao ấy ra.

Ánh trăng vẫn chiếu lên mặt đất.

Ánh sao vẫn chiếu trên mặt đất.

Cát Lộc Đao vẫn nằm trên mặt đất.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang không còn ở đó.

Lúc Tiêu Thập Nhất Lang đi, y không đem theo sinh mạng của Liên Thành Bích, nhưng y đem theo tất cả nhất thiết những thứ gì khác mà Liên Thành Bích có ... hy vọng, kiêu ngạo, quang vinh.

Lúc y đi, chỉ nói có một câu:

- Ông không chết được, vì tôi còn thiếu nợ ông.

Ông không thể chết.

Tôi không thể chết.

Phong Tứ Nương không thể chết.

Thảm Bích Quân không thể chết.

Nhưng ngàn năm muôn năm trước giờ, trên đời này có bao nhiêu ngàn
ngàn vạn vạn người, có ai không chết?

- Hết -